

ΔΗΜΗΤΡΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Το περίμενες;

Μια ξεκαρδιστική κωμωδία... για αδέξια κορίτσια!

Στον Γώργο

Κάποιοι λένε, ότι οι εμπειρίες που ζει ένας άνθρωπος, είναι τέτοιες, που στο τέλος, οι καλές στιγμές είναι όσες και οι κακές. Εγώ, όμως, λέω ότι αυτά είναι μόνο λόγια και θεωρίες που ισχύουν για τους άλλους. Και αυτό γιατί, σύμφωνα με τη δική μου θεωρία, ό,τι και να κάνω σε αυτή τη ζωή, όπως και να το κάνω, συνήθως τα πράγματα θα μου πάνε στραβά. Με λίγα λόγια, είμαι αυτό που λένε *άτυχη*.

Κάθομαι στο γραφείο του εκδότη μου και κοιτάζω γύρω αφηρημένα, καθώς αυτή η διόλου λογοτεχνική σκέψη μου τριγυρίζει στο μυαλό. Γρήγορα, όμως, η προσοχή μου διασπάται από τον χώρο. Μα πώς είναι δυνατόν ένα γραφείο να μην έχει ούτε ένα παράθυρο; Προφανώς είναι, αφού υποψιάζομαι ότι αυτός ο χώρος προοριζόταν για αποθήκη, ίσως και για ντουλάπα. Μικρός, αποπνικτικός, με στενούς γδαρμένους τοίχους. Από το ταβάνι κρέμεται μια γυμνή λάμπα που ρίχνει γύρω της ένα κίτρινο φως. Στον αριστερό τοίχο υπάρχει ένα μικρό ξύλινο ράφι. Μου φαίνεται έτοιμο να πέσει.

Πάνω αραδιασμένα τα βιβλία που έχουν εκδοθεί από τις εκδόσεις «Ηλιος» (από μέσα μου εγώ τον έχω ονομάσει «Μετεωρίτης 35 με θανατηφόρα κατεύθυνση προς τη γη»). Το ραφάκι λοιπόν, έχει δυο ολόκληρα βιβλία! Σηκώνομαι και πλησιάζω να δω. Το πρώτο είναι ενός τύπου επ' ονόματι Θανάσης Τόκος (συνάδελφος συγγραφέας). Το βιβλίο του έχει τον πρωτότυπο τίτλο «Η μαγειρική με τον Ε.Τ.». Χαριτωμένο. Απλώνω το χέρι και πιάνω το βιβλίο. Γυρίζω στο οπισθόφυλλο: «Κάνεις λάθος αν νομίζεις πως είμαστε μόνοι! ΟΙ ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ ΜΑΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ! Σε αυτό το βιβλίο θα μάθεις τι τρώνε, τη γλώσσα τους και τα έθιμά τους...». Κοίτα να δεις τι τύποι εκδίδουν βιβλία, σκέφτομαι και το αφήνω στη θέση του.

Δίπλα ακριβώς στέκεται το δικό μου. Το παίρνω στα χέρια με ευλάβεια. Κάθε φορά που κρατάω ένα αντίγραφο, νιώθω ένα μικρό ρίγος. Εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια της ύπαρξής μου έναν πόθο είχα, να γράφω. Και όχι μόνο κατάφερα και έγραφα ένα ολόκληρο βιβλίο, το εξέδωσα κιόλας! Στις εκδόσεις «Ηλιος» βέβαια, αλλά είναι μια αρχή. Γυρίζω για να κάτσω ξανά στη θέση μου αλλά βρίσκω στο γραφείο πίσω μου και χτυπάω. Ο κύριος Ηλίας, ο εκδότης, έχει ένα γραφείο που μοιάζει με θρανίο τρίτης τάξης δημοτικού. Είμαι σίγουρη πως από κάτω έχει και θέση για τα βιβλία. Ρίχνω μια γρήγορη ματιά και ναι, ιδού! Το γραφείο είναι πράγματι ένα ωραιότατο θρανίο. Κάθομαι πίσω από γραφείο-θρανίο και σηκώνω το χέρι μου με τον δείκτη παρατεταμένο λέγοντας «Κυρία, κυρία, κυρία, να πω μάθημα;». Από τη χαρά μου έχω ανασηκωθεί ελάχιστα από την καρέκλα. Εκεί-

νη τη στιγμή ανοίγει απότομα η πόρτα και εμφανίζεται μπροστά μου ο κυρ Ηλίας. Μένω να τον κοιτάζω με το χέρι τεντωμένο ψηλά, έτοιμη να πω το μάθημα. Για ελάχιστα –ατελείωτα– δευτερόλεπτα τα βλέμματά μας διασταυρώνονται και προλαβαίνω να δω μέσα στο δικό του την απόλυτη απορία. Απότομα σηκώνω και το άλλο χέρι και κάνω πως τεντώνομαι.

«Έχω πιαστεί ολόκληρη», λέω, και διακριτικά σηκώνομαι από την καρέκλα του. Κάνω τον κύκλο του γραφείου-θρανίου και κάθομαι στη θέση μου. Ο κυρ Ηλίας με παρακολουθεί αμίλητος και ύστερα πηγαίνει και κάθεται.

Ο εκδότης μου είναι καλός άνθρωπος. Αυτό πρέπει να το παραδεχτώ. Κοντός, λίγο στρουμπουλός, με φαλάκρα, συμπαθέστατος. Αλλά δυστυχώς από εκδόσεις δεν ξέρει τι του γίνεται. Όταν προσπαθούσα να προωθήσω το βιβλίο μου για έκδοση, 8 μήνες πριν, ήταν ο μόνος που ενδιαφέρθηκε. Τότε είχα τρελαθεί από τη χαρά μου. Επιτέλους το όνειρό μου γινόταν πραγματικότητα. Τα γραπτά μου θα έβρισκαν μια θέση εκεί όπου ανήκαν, στα ράφια των βιβλιοπωλείων! Αλλά τα έχουμε πει, είμαι άτυχη...

Ο κυρ Ηλίας, δεν ήταν εκδότης, στην πραγματικότητα τα ήταν φαράς. Ναι, φαράς. Με φαράδικο και απ' όλα. Δικαιούταν όμως μια επιχορήγηση. Εκείνος ήθελε να την πάρει για να επεκτείνει το φαράδικο, αλλά τελικά βρέθηκε να έχει βγάλει άδεια για εκδοτικό οίκο. Αυτό οφείλεται στη γυναίκα του την κυρά Δέσποινα (Ντένη, όπως μου επισήμανε πως θέλει να τη φωνάζω από την πρώτη φορά που την είδα). Η κυρά Δέσποινα-Ντένη, είναι μια –πώς να το πω ευγενικά για να μην παρεξηγηθώ– φω-

νάρα του κερατά. Είχε σιχαθεί είπε να μυρίζει σε όλη της τη ζωή φαρίλα και έτσι με αυτά και αυτά, έπεισε τον καημένο τον κυρ Ηλία να ανοίξουν εκδοτικό οίκο. Να γίνουν διανοούμενοι, όπως του εξήγησε.

Και νά 'μαι σήμερα στον εκδότη μου που μπορεί να ξεχωρίζει απ' τη μυρωδιά το φρέσκο μπαρμπουνάκι, αλλά από εκδόσεις ξέρει όσα μπορεί να ξέρω εγώ για την κβαντική μηχανική. Ίσως εγώ να ξέρω και περισσότερα.

Με κοιτάει και τρίβει τα χέρια του σαν ένδειξη ικανοποίησης – ή κρυώνει, δεν μπορώ να πω με σιγουριά.

«Λοιπόν, Νίκη μου τα πράγματα πάνε πολύ καλά».

Τί εννοεί, με χοροϊδεύει; Τί ακριβώς πάει καλά; Τον αφήνω να συνεχίσει χωρίς να τον διακόψω.

«Σήμερα το πρωί με ενημέρωσαν πως πουλήσαμε σχεδόν όλα τα αντίγραφα του βιβλίου σου που είχαμε δώσει στο βιβλιοπωλείο».

Όταν εκδόθηκε το βιβλίο, ο κυρ Ηλίας είχε επιμείνει να το προωθήσουμε μόνο στο βιβλιοπωλείο του κουμπάρου του του Παναγιωτάκη (όνομα είναι αυτό, όχι επίθετο). Άσε να δούμε πώς θα πάει στο μικρό βιβλιοπωλείο και ύστερα θα προχωρήσουμε σε όλα τα μεγάλα της χώρας». Παραδόξως είχα συμφωνήσει και εγώ τότε, γιατί παρ' όλο που ήμουν έτοιμη για την μεγαλύτερη δυνατή προώθηση, είπα πως κάτι παραπάνω θα ξέρει ο κυρ Ηλίας. Έτσι, στείλαμε 10 ολόκληρα αντίγραφα στο βιβλιοπωλείο του κουμπάρου του. Για να μην είμαι όμως και πολύ επικριτική, ο Παναγιωτάκης είχε ένα όμορφο μικρό βιβλιοπωλείο, στο κέντρο της Αθήνας παρακαλώ.

«Δηλαδή πόσα πουλήσαμε; Είμαστε έτοιμοι για τα μεγάλα βιβλιοπωλεία;»

«Δώσαμε εννιά βιβλία! Μεγάλη επιτυχία!»

Τον κοιτάω ερωτηματικά. Νομίζω πως με κοροϊδεύει, είμαι σχεδόν σίγουρη. Τα χείλη του έχουν στραφεί σε ένα τεράστιο χαμόγελο και τα μάτια του με κοιτούν με ενθουσιασμό. Γρήγορα συνειδητοποιώ τη σκληρή αλήθεια. Φυσικά δεν μου λέει ψέματα. Το πιστεύει ακράδαντα πως είναι μεγάλη η επιτυχία μας. Εγώ ωστόσο πιστεύω ακράδαντα πως είναι μεγάλη η ατυχία μου. Προσπαθώ να τον συνεφέρω.

«Κυρ Ηλία, δεν είναι μεγάλη επιτυχία. Πουλήσαμε εννέα αντίγραφα τα οποία αγόρασαν οι γονείς και τα ξαδέρφια μου...»

«Όχι, όχι, μη το λες αυτό. Δώσαμε για πώληση δέκα αντίγραφα. Για να σου μιλήσω με όρους επιχειρηματικούς, είχαμε 90% επιτυχία. Ίσως να μην καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό για τις πωλήσεις, άλλωστε αυτό είναι δουλειά δικιά μου, αλλά είναι τεράστια επιτυχία!»

Έχω αρχίσει να εκνευρίζομαι, όχι με τον κυρ Ηλία που αυτά ξέρει, αυτά λέει, αλλά με την ατυχία μου. Απ' όλους τους εκδοτικούς οίκους, εγώ γιατί έπεσα εδώ; Παίρνω δυο μεγάλες ανάσες. Δεν μπαίνω στη διαδικασία να εξηγήσω στον ηλικιωμένο άνθρωπο πως αυτά που λέει δεν στέκουν. Απ' την άλλη πλευρά, με τους δικούς του όρους –τους επιχειρηματικούς– έχει δίκιο. Δώσαμε 10 πουλήθηκαν τα 9. Είναι επιτυχία, τι να πω, δεν μπορώ να διαφωνήσω. Ευτυχώς που έχω σπουδάσει μαθηματικός και μπορώ να βγάλω μόνη μου το ποσοστό. Ω Θεούλη μου τι άτυχη που είμαι! Ωστόσο, προσπαθώ να είμαι γεμάτη αισιοδοξία, ούτως ή άλλως πουλήσαμε ολόκληρα 9 αντίγραφα.

Εκείνη τη στιγμή ανοίγει διάπλατα η πόρτα πίσω μου και κάνει την εμφάνισή της η κυρά Δέσποινα, γνωστή και ως Ντένη. Γυρίζω και την κοιτάζω. Πληθωρική με μεγάλα μπαλκόνια, φοράει ένα εμπριμέ φόρεμα που την κάνει ακόμα πιο τεράστια. Πρέπει να είναι στην ίδια ηλικία με τον κυρ Ηλία κοντά στα 60. Είναι η επιτομή της καρακάξας που νιώθει και συμπεριφέρεται σαν το πέμπτο μέλος της παρέας Sex and the City.

«Νίκη μου!»

Με πλησιάζει με βήμα μαμούθ στην εφηβεία, ανοίγοντας ταυτόχρονα τα χέρια. Σύντομα βρίσκομαι στην αγκαλιά της να με ζουλάει πάνω στα μεγάλα στήθη της. Μου πετάει και δυο ηχηρά, υγρά φιλιά στα μάγουλα. Τα ρούχα της μου μυρίζουν βαρύ ακριβό άρωμα ανακατεμένο με μια αίσθηση κιμά που μου κόβει την ανάσα. Μαλώνω τον εαυτό μου, κρατώντας ταυτόχρονα την αναπνοή μου. Ένα, δυο, τρία, τέσσερα, μετρώ τα δευτερόλεπτα από μέσα μου όσο η Ντένη με ταρακουνάει μπρος πίσω. Δεν αντέχω άλλο, θα σκάσω. Η μούρη μου έχει στραπατσαριστεί και δεν βλέπω τίποτα. Θεέ μου πεθαίνω! Προσπαθώ –μάταια– να πάρω λίγο αέρα. Τελικά τη σπρώχνω δυνατά και καταφέρνω να ξεφύγω από την τρυφερή αγκαλιά της. Αναπνέω βαθιά. Μόλις επέζησα του πνιγμού από ασφυξία.

«Καλημέρα Ντένη».

«Θρίαμβος!» κράζει σηκώνοντας τα χέρια ψηλά σε ένδειξη νίκης.

Την κοιτάζω χωρίς να καταλαβαίνω σε τι αναφέρεται.

«Είσαι πολύ τυχερό κορίτσι. Έμαθα πως έσκισες με

τις πωλήσεις. Εννιά στα δέκα; Θρίαμβος πραγματικός! Είσαι ευχαριστημένη έτσι;»

Και τώρα θέλει απάντηση; Την κοιτάζω με το πιο ηλίθιο βλέμμα που μπορεί να κατέχει άνθρωπος. Δεν το κάνω επίτηδες, απλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Μα τί μου λέει τέλος πάντων; Έλεος!

«Έχεις μείνει άφωνη, το καταλαβαίνω. Και εγώ το ίδιο θα πάθαινα αν ήμουν στη θέση σου».

Τώρα με κοροϊδεύει στα σίγουρα, δεν γίνεται διαφορετικά.

«Ναι, ναι, άφωνη. Τώρα μένει να δούμε τις επόμενες κινήσεις μας», της λέω εν τέλει. Τί να πω άλλωστε; Έχει νόημα ό,τι και να πω; Ο κυρ Ηλίας σηκώνεται από το γραφείο-θρανίο του και στέκεται δίπλα από τη γυναίκα του. Τους κοιτάζω και τους δυο. Ο Χοντρός και ο Λιγνός σκέφτομαι και χαμογελάω ελαφρά. Η καταστροφή μου! Δεν γινόμουν καλύτερα καθηγήτρια σε φροντιστήριο; Θα έπαιρνα 4 ευρώ την ώρα, αλλά τουλάχιστον κάτι θα έπαιρνα. Τώρα θα πάρω –σύμφωνα με το συμβόλαιο που έχω υπογράψει– 5,4 ευρώ για τα εννέα ολόκληρα βιβλία που έχω πουλήσει! Είμαι η συγγραφέας των επιτυχιών, τί να κάνουμε;

Σηκώνομαι από τη θέση μου, έχει έρθει η ώρα να φύγω από εκεί μέσα μια και καλή. Περνάω ανάμεσά τους με δυσκολία.

«Λοιπόν, να φεύγω εγώ τώρα, και αν πουλήσετε και το τελευταίο βιβλίο με ενημερώνετε».

«Μην ανησυχείς καθόλου, είμαι σίγουρος πως θα φύγει και αυτό πολύ σύντομα», λέει ο κυρ Ηλίας συνοδευόντάς με ως την πόρτα.

Κατεβαίνω στο αμάξι με τα νεύρα μου τεντωμένα. Δεν τα έχω μαζί τους –εντάξει, λίγο τα έχω– αλλά κυρίως βρίζω τον εαυτό μου που ήθελα να γίνω συγγραφέας. Ευτυχώς που σπούδασα κιόλας. Φαντάσου να μην είχα το πτυχίο μου. Όταν τελείωσα το σχολείο δεν ήθελα με τίποτα να σπουδάσω. Εγώ θα γίνω μεγάλη συγγραφέας, έλεγα. Είχαμε ρίξει κάτι τρικούβερτους τσακωμούς τότε σπίτι. Ευτυχώς που υπερίσχυσε η λογική του πατέρα μου (φυσικά ποτέ δεν πρόκειται να του πω πόσο δίκιο είχα), και τώρα έχω ένα πτυχίο.

Βάζω πρώτη και φεύγω. Κάπου πρέπει να έχω ένα βιογραφικό σπίτι. Νομίζω πως ζητάνε ακόμα καθηγητή σε εκείνο το φροντιστήριο. Αχ Θεέ μου!

«Εννέα ολόκληρα βιβλία. Μπορείς να είσαι περήφανη για τη φίλη σου».

Καθόμαστε με την κολλητή μου τη Μάνια στη μικρή κουζίνα του σπιτιού της και πίνουμε φρέσκο ελληνικό καφεδάκι. Η μυρωδιά του έχει ευωδιάσει τον περιορισμένο χώρο και ένα απαλό αεράκι από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, δροσίζει ευχάριστα, υπενθυμίζοντας πως το καλοκαίρι κοντεύει να τελειώσει.

«Είμαι περήφανη για τη φίλη μου, όσα βιβλία και να έχει πουλήσει».

Η Μάνια είναι ο πιο υποστηρικτικός άνθρωπος που θα μπορούσε να υπάρξει. Ακόμα και αν ερχόμουν και να της έλεγα, ξέρεις καθαρίσα δυο τύπους τώρα που ερχόμουν, θα μου έλεγε «Μπράβο, βρε θηρίο; Είμαι πολύ

περήφανη για σένα! Η φίλη μου είναι δολοφόνος και όχι καμμιά τυχαία, αλλά κατά συρροήν, μόλις σκότωσε δυο τύπους!»

Πίνω μια γερή γουλιά καφέ και συνεχίζω.

«Μείνε εσύ περήφανη, αλλά εγώ έχω κουραστεί. Το απόγευμα θα πάω να δώσω το βιογραφικό μου σε εκείνο το φροντιστήριο κάτω από το σπίτι που ζητάνε μαθηματικό. Τελικά, ίσως να μην κάνω για συγγραφέας. Θα πάω και θα γίνω μια καλή καθηγήτρια και θα διδάσκω τα σκασμένα πολλαπλασιασμό. Πού ξέρεις, ίσως μια μέρα διοριστώ κιόλας».

«Είμαι σίγουρη πως θα γίνεις πολύ καλή καθηγήτρια...»

Δεν αντέχω να ακούω άλλο την υποστήριξή της και τη διακόπτω.

«Μάνια! Συγκεντρώσου! Ειρωνικά το λέω!»

«Ναι, αλλά εγώ πιστεύω...»

Ο ήχος από το κινητό μου τη διακόπτει. Ευτυχώς για εκείνην, γιατί ήμουν έτοιμη να εκσφενδονίσω πάνω της το κουλουράκι που κρατάω. Βγάζω από την τσάντα το παμπάλαιο μαραφέτι που μοιάζει με κινητό –πού λεφτά για νέο τώρα– και κοιτάζω την αναγνώριση. Είναι ο Αντώνης, ο κατά σχεδόν δυο συναπτά έτη φίλος μου. Κάνω νόημα στη Μάνια να σωπάσει και πατάω το πράσινο κουμπάκι που ανοίγει τη γραμμή.

«Μωράκι μου...» τον ακούω να λέει. Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβω γιατί τραβάει τις τελευταίες συλλαβές των προτάσεών του. Στην αρχή το έβρισκα χαριτωμένο, νόμιζα πως το έκανε μόνο μαζί μου, ως ένδειξη τρυφερότητας. Τώρα τελευταία μου φαίνεται, όμως, πως το κάνει

πολύ συχνά και έχω πιάσει αρκετές φορές τον εαυτό μου να ντρέπομαι όταν είμαστε μπροστά σε κόσμο.

«Έλα Αντώνη».

«Πού είσαι; Μου έλειψεες».

«Στη Μάνια είμαι, πίνουμε καφέ».

«Θα τα πούμε το βραδάκι;»

«Δεν είπαμε πως το βράδυ θα είμαι με τους γονείς μου σπίτι, γιατί περιμένουμε επισκέψεις;»

«Ναι μωρέ, το θυμάμαι. Αλλά νά, αύριο παίζει η ομάδα και θέλω να πάω να τη δωω. Παίζουμε στη Λαμία και θα πάμε όλοι οι ιθύνοντες. Δεν γίνεται να λείπω. Γίνεται; Όχι εεεε;»

Σηκώνω το βλέμμα ψηλά και ως ένδειξη δυσφορίας κάνω μια γκριμάτσα που φυσικά δεν μπορεί να τη δει από το τηλέφωνο.

«Όχι, δεν μπορείς να λείπεις, το συζητάς;» του λέω ειρωνικά. «Να πας και να περάσεις καλά. Πότε θα επιστρέψεις;»

«Την Κυριακή το βράδυ θα είμαι πίσωω. Και θα μπορώ να έρθω να δω το μωράκι μου».

«Καλώς. Πάρε με ένα τηλέφωνο όταν φτάσεις».

«Ναι αγαπούλα μου. Σε αγαπώ πολύ».

Ακουμπάω το τηλέφωνο δίπλα από την κούπα του καφέ μου και κοιτάω τη Μάνια που έχει βάλει τα δάχτυλα μέσα από τις αφέλεις της σηκώνοντάς τες ψηλά όπως τα είχε παλιά ο Αντώνης, κοροϊδεύοντάς τον σιωπηρά. Ταυτόχρονα ανοίγει το στόμα και παίρνει μια ανάσα, έτοιμη να πει κάτι.

«Μη μιλήσεις!», την προλαβαίνω.

«Ρε Νικ...»

«Μη!»

«Αλλά...»

«Όχι!»

«Καλά δεν μιλάω». Χαζεύει λίγο την κούπα του καφέ της. «Να δω πότε θα τον χωρίσεις!»

Ωχ ξεκινήσαμε τις βολές κατά ριπάς... σκέφτομαι. Η Μάνια, τη γνώμη της για τον Αντώνη την είχε κάνει γνωστή από το πρώτο λεπτό και συμπεριλαμβάνονται σε επτά λέξεις: “Τί τον θες τον πίθηκο, κορίτσι μου;”.

Επιλέγω να μην απαντήσω, γιατί πάλι θα μπορούμε σε αυτόν τον φαύλο κύκλο συζήτησης για τον Αντώνη και πραγματικά δεν έχω καμμία όρεξη. Η αλήθεια είναι ότι δεν ζω τον μεγάλο έρωτα και σίγουρα ο Αντώνης είναι περισσότερο παρέα για να περνάω την ώρα μου παρά το αγόρι μου με τη ρομαντική έννοια. Είναι όμορφος και αυτό με τράβηξε στην αρχή, αλλά με το πέρασμα του χρόνου, ανακάλυψα ότι είναι λίγο ...ρηχός. Σίγουρα δεν μοιραζόμαστε τα ίδια ενδιαφέροντα, αλλά μερικές φορές μου φαίνεται ότι εκτός από την ομάδα του, δεν έχει κανένα άλλο ενδιαφέρον, γεγονός που τον καθιστά βαρετό. Ωστόσο είναι καλός, με προσέχει και δείχνει να με νοιάζεται, γι’ αυτό μένω ακόμα μαζί του.

Ακούω τη φίλη μου να πίνει τον καφέ της ρουφηχτά και είμαι σίγουρη πως με κοιτάει με βλέμμα λοξό. Εγώ επιμένω να κοιτάζω κάπου μεταξύ τοίχου και ψυγείου σαν να κρύβεται εκεί το πιο σημαντικό στοιχείο που θα με βοηθήσει να αλλάξω τη ζωή μου πέρα ως πέρα.

Τελικά λήγω τη σιωπή. «Τί άλλα;» ρωτάω.

Ελπίζω να καταλάβει την προσπάθειά μου να αλλάξω συζήτηση και να σταματήσει να με πρήζει.